

KLETBA VLKODLAČÍHO CHLAPCE

CHRIS PRIESTLEY

ARGO

MOLDÁNKOVSKÉ VĚŽE

KLETBA
VLKODLAČÍHO
CHLAPCE

MOLDANOVSKÉ

VĚŽE

KLETKA VLKODLAČÍHO CHLAPCE

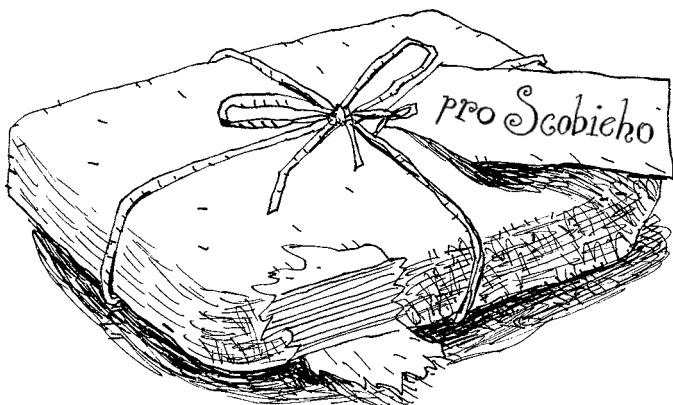
Napsal a nakreslil
CHRIS PRIESTLEY

Přeložil Vít Penkala

ARGO

Czech edition © Argo, 2020
MAUDLIN TOWERS: CURSE OF THE WEREWOLF BOY
Text and illustrations copyright © Chris Priestley 2017
This translation is published by Argo by arrangement
with Bloomsbury Publishing Plc. All rights reserved.
Translation © Vít Penkala, 2020

ISBN 978-80-257-3148-2 (váz.)
ISBN 978-80-257-3234-2 (e-kniha)

MOLDÁNKOVSKÉ
VĚŽE
A OKOLÍ

PSÍ
SPICE

ŠTÍT
PSICE

MOLDÁNEČY
DŮL
(vesměry)

MOLDÁNKOVSKÉ
VĚŽE

MOLDÁNEČKÉ
SLATĚ

MOLDÁNEČKÉ
JEZERO

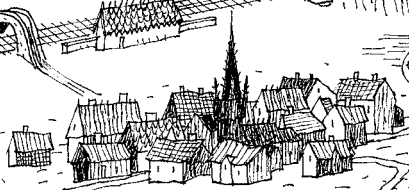
MOLDÁNEČY
MOHRAD

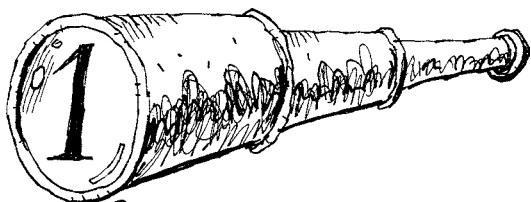
MOLDÁNEČY
HVOZD

MOLDÁNEČKÉ
KAMENY

ZÁSTÁVKA
DOLNÍ MOLDÁNKY

DOLNÍ MOLDÁNKY

Viking v překopu

Rosol a jeho kamarád Piškot si dávali velmi potřebnou přestávku uprostřed přespolního běhu na vrchol Psí špice, který museli podstupovat dvakrát do týdne. Stáli, popadali dech a shlíželi dolů na zčernalou, chmurami obtěžkanou a chrličí zamořenou obludnost, ve které sídlila jejich škola.

Moldánkovská škola pro ne právě bystré syny ne zrovna bohatých rodičů se krčila mezi dvojicí pahrbků Psí špice a Štít psice ve větrem ošlehaném kraji na severu Cumberlandu, dřepěla tam jako nevkusně nazdobená gagátová brož připíchnutá na hrud' zakyslé vévodkyně.

Rosa se jmenoval celým jménem Arthur Rosol, ale ve škole si křestními jmény nikdy neříkali. Piškotovo celé jméno znělo Algernon Pišingr-Partwork, ale pro všechny byl Piškot. Nebylo jim do smíchu.

„Není mi do smíchu, Piškote,“ oznámil Rosol.

„Ani mně ne,“ povzdechl si Piškot.

Rosol pomohl Piškotovi sundat batoh. Pan Drtikol, trestuhodně šílený učitel tělocviku, nutil chlapce běhat s batohy na zádech, aby jejich muka obohatil o další rozměr. Rosol zasténa námahou a upustil zavazadlo na zem.

„Co to v něm propánakrále máš?“ divil se. „Váží to snad tunu.“

„Drtikol mě načapal, když jsem si tam zase dával ponožky, a donutil mě, abych si do něj nacpal všechno z kufru.“

Rosol batoh otevřel a uviděl rozličné oblečení, boty, několik knih a mosazný dalekohled.

„Proč máš propánakrále dalekohled?“ zeptal se.

„Ani ti nevím,“ přiznal Piškot. „Koupil mi ho strýc Slavomil k minulým Vánocům. Popravdě řečeno jsem úplně zapomněl, že ho mám. Radši bych ho neměl.“

„Smůla,“ prohlásil Rosol. „Je docela těžký.“

„Já vím. Mimochodem, proč máš na ruce ten obvaz, Roso?“ zajímal se Piškot. „Tos měl o podzimních prázdninách nějakou nehodu?“

„Už jsem ti to zkoušel říct třikrát, Piškote,“ vysvětloval Rosol. „Ale jakmile se do toho pustím, začneš si pro sebe broukat a mě něco vyru-“

„Trochu života do toho umírání, Rosole!“ křikl pan Drtikol a hladil si děsivě obrovitý knír. Jeho holá hlava se leskla jako zvlhlé vejce. „Ve vašem věku už jsem dokázal vzeprít nad hlavu ovci a ani jsem se nezapotil!“

Než pana Drtikola k jejich smůle zlákala kariéra učitele tělocviku, býval cirkusovým silákem.

„Ale pane učiteli,“ odmlouval Rosol, „moje kolena.“
„Nesmysl,“ prohlásil pan Drtikol a lupnul mu za ucho takovou, že se Rosol rozplácl jak široký tak dlouhý do kapradí. „Jste ještě moc mladý na nějaká kolena, Rosole. No tak, pánové! Kdo bude nahoře poslední, je rusák!“

Pan Drtikol vyrazil po stezce. Rosol se vyškrábal na nohy a zoufalé, vyčerpané skučení chlapců kolem něj v něm náhle cosi probudilo.

„Tak hele!“ vykřikl a zamával pěstí ve vzduchu. „Co kdybysme Prdikolovi ukázali, co v nás je, a vyběhli nahoru dřív než ten starej hroch?“

„Rosáku, zavři zobák, otravo,“ doporučil mu Pustoryl a rozpustile mu lupnul za ucho takovou, že se Rosol znova rozplácl jak široký tak dlouhý do kapradí.

Rosol se vyškrábal na nohy a sledoval, jak ostatní kluci mizí na pěšině. Vyplivl kousek místní flóry a zadíval se dolů na Moldánkovské věže, jejichž už tak zašlé a zašedlé, chrličí posázené zdi zatmíval stín mraků. Není pochyb, pomyslel si chmurně, tohle prostě musí být ta nejhorší škola na světě.

„Jsi celý?“ staral se Piškot.

„Snad ano,“ vzdychl Rosol a doufal, že jeho vzdech naznačí nesmírnost jeho sklíčenosti.

„Někdo by měl dát Pustorylovi za vyučenou,“ řekl Piškot. „Moje matka tvrdí –“

„Psst!“ umlčel ho Rosol a ukazoval kamsi na školní pozemek. „Dej pokoj s Tlustomilem i se svojí mámou. Co je to támhle?“

„Co jako?“ chtěl vědět Piškot.

„Támhleto!“ řekl Rosol. „Jak to pobíhá po překopu.“

„Popře kopu?“ divil se Piškot.

„Jo,“ přisvědčil Rosol. „Po překopu.“

„Popře kopu?“ ujišťoval se Piškot.

„Nech toho!“ okřikl ho Rosol.

„Čeho jako?“ nechápal Piškot. „O čem to propána vlastně mluvíš?“

„O té zahloubené zídce na kraji hřiště, trubko. Tomu se říká překop.“

„Jo tak,“ pochopil Piškot. „Vážně? A na co to je?“

„Aby na školní pozemky nechodily ovce,“ poučil ho Rosol.

„Proč by propánakrále chodily ovce do školy?“ žasl Piškot, vrtěl hlavou a nechápavě se usmíval. „Kdybych já byl na jejich místě –“

„Nech už toho,“ okřikl ho Rosol. „Koukni! Koukni támhle!“

Piškot se podíval, kam směřuje Rosolův ukazovák. Po překopu pobíhal jakýsi muž. Už to bylo samo o sobě neobvyklé, protože jediný muž v Moldánkovských věžích, který měl sklony k rychlejšímu pohybu, vysoko nad nimi dirigoval sbor spolužáků skandující „Ro-sa je ru-sák!“

Ještě neobvyklejší však byla skutečnost, že ten muž měl podle všeho na hlavě helmu s křídélky a nesl si, byť s jistými obtížemi, předmět, který i na tu dálku pozoruhodně připomínal velikou sekeru.

„Počkat,“ zarazil se Rosol, prohrabal Piškotův batoh a vylovil dalekohled.

Našel si mužovu postavu a zaostřil její rozmazané obrysy.

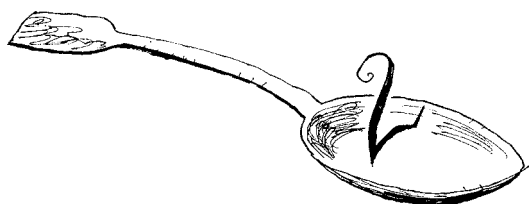
„V překopu je viking!“ prohlásil.

„Viking? To není možné,“ namítl Piškot.

„Vážně tam je,“ opáčil Rosol a podal mu dalekohled.

Chlapci zírali na vikinga v tichém úžasu, dokud jim nezmizel za keřem zlatého deště. Než k tomu mohli něco podotknout, padli jako kuželky pod nohama ostatních kluků, kteří se vraceli ze špičky Psí špice.

„Kdo bude poslední dole, je básník!“ zahalasil pan Drtikol, když se řítíl kolem nich.

Pozdvížení na chodbě

Piškot a Rosol se vrátili do školní budovy, aby se osprchovali a převlékli. Děsili se toho snad ještě víc než samotného cvičení, protože ledová voda ve sprchách přicházela přímo z bystriny, která se hnala – o dost rychleji než žáci školy – po strmém úbočí Štítu psice.

Co nejrychleji se oblékli a bez prodlení začali rozebírat to tajemné vidění. Našli si na to tiché místečko před vchodem do sálu se školními poháry.

„Komu o tom vikingovi povíme nejdřív, Roso?“ zeptal se Piškot, jakmile mu konečně přestaly zimomřivě cvakat čelisti. „I když nám nejspíš nikdo neuvěří.“

„Jasně že uvěří,“ oponoval Rosol. „Proč by nám nevěřili?“

„No víš, já to viděl na vlastní oči a taky se mi tomu nechce věřit.“

„Chápu, co myslíš,“ připustil Rosol. „Musíme si vybrat správnou chvíli. Nechceme, aby si z nás všichni utahovali.“

„Víc než jindy,“ doplnil Piškot.

„Právě,“ přitakal Rosol. „Ale ne, jde sem Pustoryl. Honem dovnitř.“

Zmizeli v trofejním sále, zatímco směrem k nim pochodoval chodbou Pustoryl a pár dalších chlapců. Dokud kroky neutichly, byli jako pěna.

Trofejní sál v Moldánkovských věžích skýtal žalostný pohled. Škola za sebou měla dlouhou řádku neúspěchů bezmála ve všech odvětvích sportovního zápolení. Nebýt soutěží, které škola pořádala sama – například obávaného Poháru v přespolním běhu do vrchu –, byla by místnost prázdná; snad až na pár předmětů význačně spjatých s minulostí školy, mezi nimiž vynikala uctívaná Školní lžička.

„Slyšels to?“ ozval se po chvíli Piškot.

„Co?“

„Znělo to, jako když někdo dýchá.“

